

[Victor Pürschel.]

med Ministeren. Da jeg læste Dommen, saadan som den refereredes i Bladene, og saa, at Lægen var straffet for 7 fuldbyrdede og 3 Forsøg paa Fosterdrab, for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring, begaaet af en Læge, der var Viceborgmester i den By, hvori han boede, valgt af Folket dertil, og over for en Kvinde af Folket for at skjule sin egen Forbrydelse, saa sagde jeg til mig selv, at 15 Maaneder var i Virkeligheden en mild Dom. Derfor tiltrængte denne Dom ikke nogen Retfærdiggørelse i den Henseende, men Ministerens første Redegørelse er i Virkeligheden Udtryk for, at Ministeren bifalder dette, at Dommen er meget streng, for der staar i den: „Da Dommen i vide Kredse syntes uforstaaelig streng“, saa kommer denne Redegørelse.

Og saa kommer Erklæringen. Dér maa jeg først sige, at Rigssadvokaten har været modig og villet tage Ansvaret for denne Erklæring. Det maa være nok at sige, at for denne Tagen Ansvar er der ingen Plads. Det er Ministeren, der er den øverste Anklagemyndighed her i Landet, og naar han offentliggør Erklæringen, saa er Ansvaret hans og ingen andens, og det har Ministeren ogsaa gentagne Gange understreget i sin Redegørelse.

Jeg skal gaa let hen over Erklæringens meget uheldige og for Formaalet ganske unødvendig detaillerede Fremstilling, men jeg kan ikke lade være med at sige til den højtærede Minister, at naar han taler om, at han ikke læser Korrektur paa en Erklæring, saa er dette efter min Mening ikke fyldestgørende. Naar han henviser til, at han sendte den til ansvarlige Redaktører, er dette efter min Mening ikke fuldt saa værdigt, som jeg havde ventet af den højtærede Minister.

Men det, der er Kernen i det, er: Var Erklæringen nødvendig, og var den lovlig? Gælder Retsplejelovens § 31 for Justitsministeren? Jeg besvarer dette Spørgsmaal med Ja! Ministeren har i Dag talt om „den ikke videre vigtige Regel i § 31“. Ja, jeg vil dog minde om, at der er næppe noget Punkt i Retsplejeloven, der har været Genstand for saa mange Forhandlinger i dette høje Ting, i hvert Fald i den Tid, jeg har siddet her, som netop Spørgsmaalet om Offentlighed eller Ikke-Offentlighed og Adgangen til at referere. Helt uvigtigt har dette Punkt altsaa ikke været, tværtimod, ogsaa Ministeren har anset det for at være meget vigtigt, og Ministeren har ønsket at faa udvidet Adgangen til at lukke Dørene

og fik den udvidet ved den sidste Ændring i Retsplejeloven, men hans Handling her virker stik imod dette Formaal. Det maa man være klar over, at det i Fremtiden vil blive svært at faa lukket Dørene her i Landet, og derved vil megen ufornøden Lidelse i kommende Sager blive tilføjet Folk.

Det er den første uheldige Følge af Ministerens Handling. Saa har Ministeren sagt, at det var en Grundsætning i dansk Ret, at en Hemmeligholdelsespligt kunde vige, naar almene Hensyn krævede det, og jeg er enig med Ministeren i, at man kan vistnok tale om en saadan Grundsætning og støtte den paa de Bestemmelser, som Ministeren citerede, men det er efter min Mening ikke tilstrækkeligt. Ministeren henviste til, at hvis Dørene f. Eks. var lukket af Hensyn til Statens Interesser, men Staten bagefter fandt, at dens Interesser var bedre tjent med at faa det, der var foregaaet for lukkede Døre, frem for Offentligheden, saa kunde der ikke være nogen Tvivl om, at hvis Statens Interesser virkelig krævede det, maatte Regeringen have Lov dertil. Ja, det lader sig vist ikke modsige, men jeg gør opmærksom paa, at i det Øjeblik en Regering skrider til Offentliggørelse paa den Maade, saa handler den eneste, der er berettiget til at handle paa dens Vegne, i hvis Interesse Dørene er lukket. Dette gør, at Situationen er en ganske anden end i andre Tilfælde, hvor Dørene er lukket. Her har man den fuldkomne Sikkerhed for, at den eneste, hvis Interesse skulde varetages ved disse lukkede Døre, selv ønsker Offentliggørelse og selv besørger Offentliggørelsen. Det er en anden Situation end den, der foreligger i den Sag, vi her taler om.

Dernæst har Ministeren henvist til, at det var tilladeligt i en Dom at referere, hvad der var foregaaet for lukkede Døre. Ja, derom er der ingen Tvivl. Men der er den afgørende Forskel paa et Referat i en Dom og paa Ministerens Referat, at dette Referat i Dommen kan gøres til Genstand for Appel; siges der noget urigtigt deri, kan det prøves ved en højere Instans og eventuelt underkendes. Det gør jo, at Erklæringen skrives med stor Forsigtighed i Dommen. Man har ikke den samme Garanti for en administrativ Erklæring, principielt — jeg taler her kun om det principielle. Det er en afgørende Forskel, og derfor beviser Henvisningen til Domsreferatet intet. Dette siger jeg ogsaa til min Kollega, det ærede Medlem, der førte Ordet paa Socialdemokratiets Vegne (Fr. Dalgaard), og som hæftede sig stærkt ved